

Prvič pri polnočnici.

nžičev Janezek je bil star že — pomislite — šest let, pa so mu še vedno očitali vaški bosopetači: „Hehé, ti pa še nisi bil nikdar pri polnočnici . . . hehé.“

Ej, to se je jezil Janezek vselej. če so mu tako nagajali. In tudi bolelo ga je . . . Že tri leta nosi hlače, vsako nedeljo gre k sveti maši — samo pri polnočnici še ni bil. In vendar je pri polnočnici vse tako nebeško lepo . . .

Tedaj pa je sklenil Janezek: „Pojdem — naj velja, kar hoče!“

In cukal je dan za dnem mamico za krilo ter jih prosil: „Kaj ne, da me boste pustili k polnočnici. Bom šel z očetom.“

„Kam boš šel, saj si še premajhen! O polnoči boš ti že trikrat spal.“

„Pa ne bom, mama, pravzares ne bom . . . Kajne mama, če ne bom zaspal, pa bom šel?“

„Vprašaj prej očeta, če dovolijo, da greš z njimi?“

„Oh, mama, seveda dovolijo . . . Saj so mi že tolikrat rekli, da pojdem z njimi . . . samo če ne zaspim. Vse bo dobro, če le vi dovolite.“

„Naj bo, no, naj bo!“

Mamica so prikimali, in Janezek je bil srečen, kakor bi bil vzet v nebesa. Saj si je mislil: „Zdaj me pa le napadajte, vi bosopetači, saj vas bom osramotil, letos vas bom“. — —

In prišel je polagoma Sveti večer. Srebrn sneg je blestel po gorah in po lokavah; blede ščip je žarel na nebu, in zvezde so gorele.

Janezek je pogledal skozi nizko okno v lepo noč. Vse je bilo tako čudovito lepo in praznično tam zunaj. Lepo in praznično pa tudi notri v sobi. Lučca je gorela z rdečim plamenčkom nad jaslicami, golobček iz belega papirja je plaval pred njimi, in zvezda-repatica je stala vsa zlata nad hlevom. Pod jaslicami pa je stala mala miza, pogrnjena z velikim rdečim prtom . . .

vse kakor v največjih praznikih. In domači so sedeli okroz mize ter si bajili bajke o nekdanjih dneh, pripovedovali si povest o krivi turški sabljici, o polžu in jari kači, vmes pa tudi peli lepe, stare božične pesmi ...

Ej, kako je vse to ugajalo Janezku! Niti na misel mu ni prišlo, da bi mogel zadremati, kaj šele zaspančkati. Saj potem ... ej, Bog vé, ali bi ga poklicali k polnočnici ali ne. In zato Janezek ni premišljal tistega lepega večera o spančku-nagajivčku, ampak je hodil možato od mize do okna in nazaj in prisluškaval lepim povestim in čarobnim popevkam, ki so mu prav globoko segale do srca. Ali nazadnje, ko je bila že deset, ga vendar niso ganile vse popevke in vse lepe bajke, da ne bi bil malo zadremal. Komaj se je naslonil na skrinjo, so že bile njegove misli kdo-vekje pri nebeških angelcih. Domači se pa niso zmenili za Janezka, ampak so čisto nemoteno pevali pesmi in si bajili bajke o nekdanjih dneh naprej in naprej ...

Zazvonil je kmalu svečano in veličastno veliki zvon, vabeč verno ljudstvo k polnočnici. Tudi pri Anžičevih so se napravili v cerkev z Janezkom vred.

No, čeprav je zaspal, pa so ga topot vendarle poklicali, saj so vedeli, da bo sicer drugi dan jok.

Prispeli so v cerkev in posedli po klopeh. Janezek je sedel z očetom prav blizu oltarja in je videl vse natanko, kaj se godi danes to čudovito noč. Seveda videl — v sanjah. Pomislite vendar! Komaj je sedel v klop, pa je priplaval zaspanček iz neznanih pokrajin in ga zazibal v sladke sanjice. In Janezek je hodil po nebesih, govoril je ondi s svojim patronom, z angelom varihom, štel je nebeške trume, ki molijo pred nebeškim Jagnjetom, videl Jezuščka v jaslicah — in kdo ve, kaj še vse ... Videl je tam jaslice. Jaslice so bile zlate in posejane z dragimi kameni. Kroginkrog jaslic pa je gorelo tisoč in tisoč lučic ... vse kakor resnično.

In zabučale so mogočno orglje tam zadaj na koru, pevci so zapeli zadnjič z donečim glasom — Janezek se je prebudil.

Jojmene, kako se mu je zdelo vse čudno. Nikjer nebeških krilatcev, nikjer angela variha, nikjer Jezuščka v zlatih jaslicah. Janezek si še ni razvozljal te čudovite in težavne uganke, in oče so ga prijeli za rokav ter ga odvedli iz cerkve v zvezdno noč.

Stopajoč proti domači hiši, ki je stala tam na samem, pa si je mislil Janezek: „Tako lepo pa res še ni bilo nikdar v cerkvi. Prav kakor v svetih nebesih...“ In spanec mu je s podvojeno silo zaklepal trudne oči.

Semjonov.

Pri jaslicah.

Allegretto. mf

Janko Leban.

1. O - tro - ci, ve - se - lje no - coj se gla -
 2. Še mi pri - sto - pi - mo, Hi - ti - te z me -
 3. Že glo - ri - jo čujem, Pa vse je sve -
 4. O - če - sce pre - mi - lo O - br - ni na

si: Se iz - pol - ni - jo že - lje, Se Jez - ček ro - di.
 noj! In De - te mo - li - mo po - niž - no no - coj!
 tlo, Strmeč ob - ču - du - jem To De - te le - pó.
 mé; Daj, da te lju - bi - lo Bo mo - je sr - ce!